

AFRIKA – MAROKO 2013 / 2. DÍL

CESTA BEZ PŘEKÁŽEK
NIKAM NEVEDE!

Martil

podhůří Velkého Atlasu

AFRIKA – horko začíná být už v 5 hodin ráno. Náčelník (Aleš) nemůže díky svému věku spát, tak od šesti přešlapuje okolo našeho ležení a doufá, že nás tím dostane ze spacáků. Hodku ještě hrajeme hru, že my jako spíme a on to jako neví. Pak už opravdu musíme na nohy.

Ch lupatá náčelníkova tvář v ostrém slunku je nesmlouvavá. V osm jsme navlečení v dresech a vyrážíme směr Fes. Toto zajímavé místo, které bylo ve dvanáctém století dokonce největším městem na světě, je nejstarším královským sídlem v Maroku. Medina – staré centrum města – je i na seznamu kulturního dědictví UNESCO. Krajinou zcela odlišného životního stylu dorážíme po rozpálené cestě do malé vesničky, kde čas je velmi pomíjivá veličina. Okolo cesty posedávají hloučky domorodců, kteří pozorují cvrkot – pokud

Poslední komfort.

se tomu dá tak říkat – ve svém okolí. Náš příjezd je malá revoluce. Na chvilku se stáváme ústředním tématem jejich konverzace. Vzhledem k naší patině, kterou jsme už stačili cestou posbírat, nejsme nikterak atraktivní, a tak po chvilce se všichni opět vracejí ke svému bohubilému pozorování. U místního šenkýře vychutnáváme místní čaj, jenž svou barvou a strukturou připomíná strusku z kladenských oceláren. Chvilku nasáváme to zastavení času. Je omračující, jak se prostě nic neděje. „Jedem,“ vytrhne nás Dezi (naš mechanik a bejbl z Plzně) z meditace. Kopu za jedna a ještě dlouho mi obraz ulice visí nad hlavou. Pozoroval

jsem výrazy těch lidí a k mému překvapení v nich nebyla nuda nebo utrpení, byla tam pohoda, někdy i soustředěnost na cosi v okolí. Priority těchto lidí jsou naprosto odlišné. Je však otázkou, kdo z nás to má lépe postavené.

Fes nás přivítal s rozpálenou náručí. Široké bulváry střídají malé uličky. Všude se to někým nebo něčím hemží. „Mám hlad,“ nepřekvapí náčelník, „dáme gáblík.“ OK, hledáme tedy místo s vůní čehokoliv. Všude samá bistra nebo kavárny, ale hospa nikde. Na křižovatce nás na letitém skútru dojíždí místní Berber v dlouhém hávu se slušivým fesem. Lámanou angličtinou se domluvíme, že nás doprovodí do nejlepší (jak jinak) restaurace ve Fesu. Naše vtipná karavana po chvilce parkuje u ospalé zahrádky s voňavým doprovodem pečícího se masa. Rveme ze sebe vše nepotřebné a s úlevou padáme do příjemných křesílek. Při objednávce pívka se číšník jen směje a po chvíli přináší kolu. Z nabídky dvou pečených mas a jedné pizy volíme hovězinu s bramborem. Náš průvodce se decentně ztrácí, ale hned po utření mastných vousů je zpět a nabízí kdejakou zábavu ve Fesu. Po odmítavém postoji tasí průkaz a tvrdí, že je ministrem kultury. A fakt. Na plastové kartičce je fotka kohosi v čepici s čímsi, jménem a nápisem „Minister of Culture“. Tak fajn, jsme v dobrých rukou. Nakonec souhlasíme s návštěvou koželužen, ale pod podmínkou, že nám ministr sežene nabíječku na můj Nikon (žena mi ji nenabalila do kufru), nebo nabitou baterku (kterou na trajektu vybil Dezi). Ministr se nezdá, vybízí mě, ať ho následuji, že ví, kde ji seženeme. Sedám tedy na svého oře a chci startovat.

„No, no, you with me!“ „Ne, ne, kamaráde, já mám ženu a děti,“ zdráhám se sednout ministrovi za záda na ten jeho prskolet. „Jseš bačkora, co?“ provokuje Vlasta (naš doktor). „Jo, jo, boj se, to nedá,“ příkládá Dezi. „Hajzli!“ sedám do tandemu za ministra a s úporným rozběhem vsedě rozjíždíme jeho mašinu. Koutkem oka ještě zahlédnu tři rozchechtané tváře a pak s plným soustředěním svírám kolony letitý stroj. Cesta do zapadlého krámku proběhla vcelku bezpečně, pokud nepočítám absolutní absenci dodržování jakýchkoliv pravidel. Starý, ale opravdu starý prodavač mrkne na mou zrcadlovku a ztratí se v přilehlém skládku. Po chvilce štrachání tahá za šňůru a z hromady věcí fakt vytahuje nabíječku včetně zasunuté baterky. Neuvěřitelný! Jak se to sem mohlo dostat? Začíná obligátní smlouvání. Nakonec beru nabitou baterku, neb nabíječka je desetkrát dražší. Sedám ministrovi za záda a kvačime zpět za klukama. Sranda začíná. V ministrovi bouchly saze a dává plnej plyn. Na kruháči v protisměru mjíjme o chlup nárazník

Satelitní zahrádka.

autobusu. Na dalším odbočení vlevo zapomenou rozeběhnout náš povoz, a tak krokem najíždíme pod v protisměru jedoucí nákladák. „Uuáááááááááá“ řvu a bořím nohy do asfaltu. Oba v podstatě běžíme se skůtrem mezi nohama. „Uf, to bylo vo chlup, vole!“ křičím na ministra, který se náramně baví. Po dalších drobných fyzických kontaktech s chodci, auty či zvířaty jsme zpět v restauraci. „Tak co, dědku, máš?“ Ignoruju Alešovy kydy a zapaluju si cigáro pro uklidnění.

Ministr začíná být nervózní a gestikuluje, že koželužny čekají. Nelibě se navlékáme do motodresů a následujeme našeho dravce. Z centra míříme na okraj Fesu, kde ubývá civilizace, ale přibývá bordelu a špíny. V jedné zapadlé uličce ministr staví a s mávajícíma rukama usazuje naše stroje ke kraji cesty.

Aleš na kulturu není, tak se ujímá role hlídače. My tři jdeme prozkoumat, jak se tu vyrábí pravá, ale opravdu pravá kůže! Samotná výroba je na dvoře a my si ji můžeme prohlédnout jen z balkonu druhého patra. Celý barák je vlastně jeden velký market, kde nám nutí vše originální z pravé kůže za veliké slevy. Po té, co ministr zjistí, že jsme na motorkách a nic se nám opravdu nevejde, tlačí na další výlet do přilehlé mediny. Byli bychom pro, jenže čas kvapí a my víme, že ve městě spát nechceme a ani nemůžeme. Ministr nám tedy slibuje navedení na výjezd z města s poslední zastávkou na vyúčtování.

Za městem staví a chce po Alešovi, který jede první, stovku. Ten ho odešle na Vlastu, Vlasta na mě a já na posledního Deziho. „Jedem!“ velí Aleš a já s Vlastíkem nejsme proti. Veselá hádka Deziho s ministrem

nám příjemně ševelí do Intercomů. „Díky, pánové,“ uzavírá Dezi, když po hozené padesátce zbaběle ujel před ministrem, ne-sportovně využívaje výkonu svého stroje!

Začíná se kazit počasí. Naproti nám postupuje řádná buřina. Skoro potmě potkáváme supermarket, který tu působí dost nesourodě. Nakupujeme jídlo na pár dní a hlavně, světe div se, mají tu pivo! Vítr a drobný deštík nás brzdí v motorestu s hladovou zdí okolo. Stavení v arabském

bude. „Hele, já jsem pro to, dát mu pět set... a uvidíte, jak po tom skočí! Five hundred,“ pokračuji v licitaci. Berber se jen otočí, vrtí hlavou a jde pryč. „To byl ale skok...“ rejpe bejbl z Plzně. „Pánové...., dáme pívko a počkáme. To je jeho technika obchodu, uvidíte, za chvilku přijde.“ Začíná mírně krápat. Chlapci se culí, ale nic neříkají. Já upírám oči ke dveřím, kde zmizel můj obchodní partner. „Mám dát ještě jedno?“ ptá se Aleš s předstíranou

bezelstností v hlase. „Vydrž, vydrž, to je obchod, to se nedá uspěchat.“ Začíná pršet. „Někdo pivo?“ usmívá se Dezi a přijímá africký deštík. „To je vůl!!!!“ nevydržím a rozbíhám se ke dveřím v doprovodu hurónského smíchu. „Zkus pět set pade,“ přikládá na má záda Dezi. S pokorou ťukám na dveře a hledám toho vyřídudcha. Nakonec ho usmlouvám na tisíc, což není zas tak hrozný.

Volba to byla ale skvostná. Asi poslední komfort v Africe, běží mi hlavou. Dvě ložnice, dvě koupelny, obývací a krásná terasa. „Hele, lednice,“ raduje se Ála

a fedruje dovnitř zásobu piv. Po sundání motohadrů je jasné, že po nás tu dlouho nikdo bydlet nebude. Vybalujeme zbytek francouzských sýrů a španělských klobás a se spokojeným vrněním sledujeme sport na obří plazmě.

Z koupelny vychází kouřící Aleš s ručníkem u pasu: „Užívejte si, pánové, je to naposled s teplou vodou.“ Vychutnávám delikatesy na stole a přemýšlím, jaká je škoda, že tohle vysportované tělo nevidí má žena. To bych byl doma za hvězdu. Po opulentní večeři uléháme do bohatě polstrovaných postelí. Zavírám víka s očekáváním dalších dnů.

text a foto: Jakub Olbert

Koželužny.

stylu je pustoprázdno. Jdu někoho sehnat a zeptat se, jestli tu můžeme kempovat. Majitele nacházím jak jinak než u čaje v rozjímání s ospalým výrazem „co mě rušíš“. Spát venku prý nemůžeme, jen v hotelu, a jelikož je sezona a mají plno (všichni přišli asi pěšky a jsou v pokojích potmě), tak to stojí 1.000 dirhamů. Krouším hlavou a začínám smlouvat na stovce.

„No, NO, NOOO!“ skoro křičí mužík s fesem. „OK, I'm going to discuss it with my friends.“ Něco zamručí, šizuňk jeden. „Tak, kluci, chce litr, já mu nabídnul kilo. Za chvíli je podle mě tady a bude chtít smlouvat, uvidíte.“ Opravdu, mužík se přišoural za pár minut a ptá se, co tedy

Zastavení na čaj.

Čas tu nehraje prim.

